

عنوان مقاله:

مروری بر ابواب حکمت در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

دومین همایش ملی بازشناسی مشاهیر و مفاخر خراسان در ادب پارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

حاتم زندی - استادیار و عضو هیات علمی دانشگاه فرهنگیان

مرتضی جوان - مدرس دانشگاه فرهنگیان

خلاصه مقاله:

در عرصه ادبیات حکمی یا معرفت‌نگرای فارسی، هم آثار حاوی حکمت نظری هم آرای حکمت عملی‌را به فراوانی میتوان یافت. ادبیات معرفت‌نگرای فارسی در عصر تلفیق پس از گذراندن سیر مشخص تاریخی خود، به مرحله‌ای از رشد نایل گردید که حکمت را حتی در انتزاعی‌ترین و درونی‌ترین شکلش در خدمت تعالی فرد و جامعه درآورد. هرگاه نویسنده یا سراینده یک اثر ادبی، به طرح مسایل و موضوعاتی در خصوص چیستی، چرایی و چگونگی جهان و انسان بپردازد و بکوشد تا به پرسش‌هایی ژرف از این دست پاسخ دهد، کوشش وی رامیتوان به عنوان طرح حکمت نظری در قالب اثر ادبی به شمار آورد. حکمت عملی نیز به شکلی گسترده در ادب فارسی به چشم می‌خورد. مقصود مطالب فراوانی است که در آثار ادبی به امور و مقولاتی مانند اخلاق، تدبیر منزل و سیاست اختصاص یافته است. از آن جمله میتوان از شاهنامه حکیم طوس یاد کرد که مهمترین منبع آرا و اندیشه‌های اخلاقی و سیاسی قوم ایرانی چه پیشو چه پس از اسلام محسوب می‌گردد. در جستار حاضر بر آنیم تا پاره‌ای از برجسته‌ترین نظریات و آرای حکمی فردوسی یکی از شاعران و مشاهیر خراسانی در پهنه فرهنگ و ادب ایران را بررسی کنیم.

کلمات کلیدی:

حکمت، ادبیات، شاهنامه، فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/686552>

